

IN MEMORIAM
PROF. Dr. F. A. F. C. WENT

Weer is een der oudste leden aan onze Vereniging ontvallen, en bij het vernemen dier tijding werd het even stil in mij, eer ik mij dit afsterven kon realiseren. Dat ik enige woorden neerschrijf tot zijn nagedachtenis, het is niet, om zijn betekenis te schetsen als man van wetenschap, het is evenmin om hem te tekenen als leermeester en vaderlike vriend voor zijn leerlingen — dat zullen anderen ongetwijfeld elders beter dan ik — maar ik wil alleen naar voren brengen, hoe buitengewoon veel de Vereniging in haar tegenwoordige vorm aan hem te danken heeft.

Hoewel ik een dertigtal jaren geleden tot die groep van leden behoorde, die omtrent de maatregelen, welke genomen moesten worden, om de bloei der Vereniging te bevorderen, een andere zienswijze koesterden dan *Went* c.s.; en beide groepen vaker dan nodig was, scherp tegenover elkaar stonden; toch kwam, toen eenmaal het pleit beslecht was, en in de loop der jaren de scherpe kantjes waren afgesleten, bij elkeen, die deze zwarte periode in het verenigingsleven heeft meegemaakt, deze erkenning steeds duidelijker op de voorgrond: *Went* heeft de Nederlandsche Botanische Vereniging groot gemaakt!

Het moge waar zijn, dat *Moll* daartoe de weg heeft gewezen, doch dit alleen was niet voldoende. *Went* heeft welbewust de — ten dele door hem zelf — aangewezen weg ingeslagen en en daarmee de Vereniging tot grote bloei gebracht. Niet alleen uitwendig, wat b.v. uit het sterk toegenomen ledental onder zijn presidium zou kunnen blijken, maar ook inwendig toch kende de Vereniging een tijdperk van alzijdige, rustige ontwikkeling en vooruitgang als nooit te voren, waarbij elke afzonderlijke richting van studie tot haar recht kon komen (met als enige schaduwzijde het gesol met herbarium en bibliotheek). Ten dele stond dit in verband met zijn niet bereikt en nooit te bereiken ideaal: Alle beoefenaars en vrienden der plantkunde in Nederland en Koloniën leden van één krachtige, centrale vereniging.

Ofschoon de Vereniging bij *Went* niet die centrale plaats innam als bij *Vanden Bosch*, *Suringar* en *Vuyck* — daarvoor was zijn levenskring te veel omvattend — omgekeerd is er Nederl. Kruidk. Archief, 45, 1935.

wel een tijd geweest, dat **W e n t** de centrale figuur in de Vereniging was, de spil, waar alles om draaide, en dat waren de jaren 1904-1915, toen hij eerst president der afdeling B en tevens algemeen voorzitter was, en later president der gereorganiseerde Vereniging. Het waren jaren van ongekende bloei en vooruitgang, en wie kan het niet begrijpen, wie zal het achteraf euvel duiden, dat de Vereniging in die tijd sterk „Utrechts georiënteerd” dreigde te worden? Alweer bleek echter, dat hier beneden alles slechts een beperkte duur heeft, want in de jaren daarna — en ook gedurende zijn tweede presidium bleef dat zo — werd de Vereniging wat zij nu is, en naar wij hopen nog vele jaren zal blijven: een vereniging van allen en voor allen, zonder hegemonie van een bepaalde groep. Toch kunnen wij daarbij leidende figuren als **W e n t** onmogelijk missen, die door hun positie, invloed en connecties weten te bereiken, wat voor de massa onbereikbaar is. Onwillekeurig denk ik aan Oost- en West-Indië, hoe de band daarmee veel hechter is geworden sinds het optreden van **W e n t**. Ook in het buitenland had hij zijn vrienden en oud-leerlingen, zodat de relaties, die de Vereniging met botanici in het buitenland onderhield, steeds wijder kring omvatten.

Dat contact werd ook indirekt bevorderd door de uitgave van het *Recueil des travaux botaniques neerlandais*, van welk tijdschrift hij een der geestelike vaders genoemd mag worden. Vreemd deed het al aan op de laatste afleveringen zijn naam niet meer te zien. Niet het minst door de arbeid zijner leerlingen werd dit tijdschrift, en daarmee de Vereniging, die het uitgeeft, in het buitenland met ere genoemd.

De dank voor dit alles heeft de Vereniging hem gebracht door de aanbidding van het erelidmaatschap bij zijn 70ste verjaardag, een onderscheiding, die hij op hoge prijs stelde, daar hij zelf ze slechts aan zeer weinigen toegekend wilde zien. Immers, toen ik hem jaren geleden eens polste, of een door hem hoog vereerd lid, dat de Vereniging 50 jaren trouw was gebleven, voor deze onderscheiding in aanmerking kon komen, achtte hij de aanbidding uit dien hoofde alleen niet gerechtvaardigd.

Nu, bij **W e n t** was de aanbidding zeker geen blote formaliteit, en wanneer in later tijden de geschiedenis der Vereniging zal worden geboekstaafd en de archieven zullen worden nageplozen, en de partijen van vroeger er niet meer zullen wezen, dan zal de figuur van **W e n t** hoog boven de meeste zijner tijdgenoten uitsteken en zal nog dankbaarheid de harten vervullen voor het vele, dat hij op zijn wijze voor de Vereniging deed.

Rotterdam, 15 September 1935.

W.H.W.